

Пролог

Два месеца по-рано...

– Какво искаш, Ема? Каж ми, по дяволите, какво искаш? Не виждаш ли, че не върви? От колко време се опитваме да закрепим нещата, просто не се получава!

Стоях с наведена глава и плачех. Плачех толкова неудържимо, че сърцето ми едва издържаше. Тони седеше на леглото и ме наблюдаваше. Дишах тежко и учестено. Много пъти се бяхме карали, но този път беше различно. Знаех... усещах, че краят приближаваше.

– Хайде, Ема, говори с мен! Нали ти си тази, която държи да обсъждаме връзката си. Сега какво, ще мълчиш ли? Безсилен съм. Каквото и да направя все е грешно, ти все си недоволна. Не мога повече, разбираш ли! – нямах представа какво да направя, нито какво да кажа, не можех да отроня и звук. Бях твърде изтощена от кавги и обяснения.

Заплаках още по-силно. Сърцето ми прескачаше като лудо. Свлякох се на пода и обвих главата си с ръце, като че ли исках да се скрия.

– И аз не мога – едва успях да изрека, – ти така и не можа да ме разбереш и това ме убива. Убива ме, разбираш ли? Обичам те, как не можеш да го проумееш! – цялото ми тяло се тресеше от риданията. Чувствах се загубена и изтощена.

С Тони бяхме заедно приблизително от година, но отношенията ни далеч не можеха да се нарекат истинска връзка. Обичах го много, но той просто не изпитваше същото. Бе загубил чувствата си към мен преди месеци. Болеше ме да го гледам и да знам, че нямам място в сърцето му. Всеки път, щом го видех, се опитвах да потискам усещането, но то ме помиташе като лавина. Знаех, че трябва да си тръгна, но не можех. Той означаваше много за мен и все още владееше с пълна сила цялото ми съществуване.

– И двамата се провалихме, знам – изправих се и се приближих до него. Приклеках в краката му. Сълзите не спираха да се стичат по лицето ми. – Аз така и не можах да ти повярвам, не намерих сили да ти се доверя, но и ти не ми помогна. През цялото време се стараеше да ми покажеш как можеш да живееш без мен, как не съм ти нужна – Тони се изправи и закрачи из стаята.

– Стига, Ема, какво, според теб, трябваше да направя? Ти не спираше да ревнуваш. Всеки ден измисляше някаква нова история, а аз все трябваше да се обяснявам като малко дете. В началото беше различно. Ти беше различна! Разбираше ме, подкрепяше решенията ми, не ме разпитваше така, сякаш съм престъпник. Уморих се, нетърпимо е!

– Да – промълвих едва чуто, – защото чувствах, че нямам място в живота ти. Не и истинско, не и съкровено. Бях толкова несигурна в себе си и в нас, ти ме направи такава. Кога за последно ме изведе на вечеря? А нима ме канеше с теб, когато отиваше да се забавляваш? Живееш в свят, в който аз почти не съществувам! Само ако беше...

– О, я стига! – прекъсна ме. – Ти беше такава от самото начало, не обвинявай мен за това. Властна и ревнива. Все нацупена и недоволна от всичко. Бях наясно колко са те наранявали и живеех с надеждата, че един ден ще се промениш, но това така и не се случи. Вместо това, ти се превърна в обсебваща и вечно хленчеща жена – Тони се облегна на стената и скръсти ръце над на гърдите си.

– Прав си, но знаеш колко много се стараех да се променя. Заради мен, заради теб, заради нас, за да имаме бъдеще. Стараех се, наистина! Дори за миг не ми показа, че виждаш живота ни заедно, дори за миг не ми позволи да стана част от твоя свят. Нима мислиш, че в началото и ти не беше различен? Демонстрираше любов, за да ме спечелиш, а после какво? Замислял ли си се някога какво ми причинява безразличието ти? Идва ли ти изобщо наум защо се държа така? Какво ми липсва, Тони? Какво не ми достига, за да ме искаш до себе си?

– Ема... – хвана ръката ми, – просто...

– Не изпитваш вече нищо към мен, нали? За нас няма надежда. Заслужавам да знам, отговори ми! – Тони стоеше пред мен, вперил поглед в земята. Знаех, че ще ме заболи, но исках да го чуя. Имах нужда да го чуя, за да убия надеждите, които продължавах да тая дълбоко в душата

си. – Кажи, че не ме обичаш, Тони! Просто го кажи!

– Да – погледът му бе празен и студен, – не те обичам. Но те обичах, и то много! Ако беше оставила всичко на времето, без да ме притискаш... – преглътна тежко и продължи, – може би щяхме да намерим пътя един към друг, да намеря сили да те допусна в живота си, а ти най-сетне да ми се довериш. Знаеш, че не ми беше лесно да се впусна в нова връзка. Защо, мамка му, не ми даде още време! Прости ми, но сега е твърде късно за каквото и да било.

Бях съкрушена и абсолютно съсипана. Нямах никакъв късмет в любовта. Имах уникалната способност да саботирам връзките си, но когато обичах, го правех до болка. Тони бе твърде важен за мен. Притежаваше всички качества, които бях търсила. С него не се налагаше да се преструвам. Нямах роли, нито пък маски. Дълбоко в себе си вярвах, че съм срещнала любовта на живота си. Въпреки всички пререкания и разрушени моменти, едно гласче в мен все ме караше да се надявам, да не спирам да мечтая за нашето бъдеще, но усещах, че греша. Беше дошло времето да си тръгнем един от друг и всеки от нас да намери своето щастие – поотделно. Нямах никаква идея как щях да продължа без него, но нима имах избор? Бях опитала всичко, за да го задържа. Молби, заплахи, ултиматуми. Няколко пъти си отивах от него, защото не понасях усещането да съм никоя. Толкова болеше да знам, че на онова място, отляво, няма свободно кътче за мен. Беше ми трудно да стоя надалеч. Всеки път, щом го видех, любовта се разпалваше в мен с все повече сила. Мислите за него се вкопчваха в съзнанието ми, човъркаха ума ми, дебнеха слабостта ми, за да ме повалят. Мечтаех да го срещна случайно и да го прегърна. Толкова много ми липсваше. Сега стоеше пред мен и не спираше да ме наблюдава. Пусна ръката ми и се извърна назад.

– Значи тръгваш? И никога повече няма да се върнеш? – знаех, че така е най-добре и за двамата ни, но го исках отчаяно. Бях готова да сторя много за него. Връзката ни приключваше зле и наистина се чувствах съсипана, но, въпреки всичко, Тони бе добър човек и винаги знаеше как да ме разсмее. Щях да помня красивите моменти и романтичните пътувания. Дългите разходки и среднощните разговори. Тони ми вдъхваше увереност при всяко начинание. Вдъхновяваше ме и събуждаше у мен жажда да се боря и успявам. Тях различни страхове, а той ми помагаше да ги преодолявам. Бях щастлива в началото, но с времето губех следите му. Той ставаше все по-студен и безразличен към мен.

Не можех да се примиря, че не ме разбира. Че не проумява защо се чувствам така, какво ми липсва и от какво се нуждая.

– Така е най-добре за теб, Ема, повярвай ми. Не съм садист, виждам че страдаш.

– За мен? По дяволите, знаеш кое е най-добре за мен – да бъда с теб! – заплаках неудържимо. Ръцете ми трепереха, бях на път да се удавя в сълзите си .

– Ще ми липсваш, Ема... ще ми липсва нежността ти – тези думи едва не ме докараха до лудост. Винаги го правеше, винаги! Идеализираше ме, говореше за нежността и женствеността ми. Безброй пъти бе казвал, че не може да срещне друга като мен, толкова нежна и красива. Използваше думите като оръжие срещу мен и винаги успяваше да ме омае. Мразех себе си! Мразех дори хубавите качества, които притежавах, тъй като той ги бе опорочил. Нима имаше смисъл да бъда нежна и красива? Нима бе от значение, че няма да срещне друга като мен? Тони винаги знаеше какво да каже, за да ме има, но после си отиваше и изчезваше с дни. Влудяваше ме начина, по който ме приемаше. Аз бях идеалната, красивата, нежната и неповторимата, но бях и онази, от която се нуждаеше единствено в моментите на отмора. Само в онези дни, в които не намираше с какво да запълни свободното си време. Не бе редно да продължаваме така. Знаех, че заслужавам нещо повече.

– Как изобщо смееш да го кажеш! Защо искаш да ти липсвам, когато съм тук? – чувствах се толкова безсилна, като че ли всеки момент щях да се разпадна на хиляди парчета. – Все още вярвам, че можем да бъдем заедно. Че можем да сме истински щастливи, просто трябва да се постараете и двамата.

– Съжалявам, Ема, казах ти всичко, което трябваше. Не мога да ти дам това, което искаш. Не сега, не и в този момент, а може би дори никога. Най-добре забрави за мен, аз ще се опитам да направя същото. Сбогом...

Свлякох се на пода и заплаках с глас. Плаках часове наред, докато почти не загубих съзнание. Бях изгубила човека, когото обичах. Той бе избрал да продължи живота си без мен, да намери своето щастие. Знаех, че няма да го забравя. Бе ми дал твърде много, но ми бе взел още повече. „Защо не успяхме да се разберем? Какво не ми достигаше?“ Въпросите не ме напускаха. Чувствах се виновна. В главата ми се блъскаха спомени. Не знаех какво да правя, нито как да продължа, но бях длъжна да се съвзема.

– Ще замина! – думите изскочиха от устата ми. – Ще се махна оттук и ще започна отначало. Ново място, нова работа и нов живот.

Станах и изтрих последните сълзи от очите си.

– Винаги ще те обичам, Тони... – промълвих на глас, – но сега е време да вървя...

Глава първа

Не беше далеч от града, в който се бях родила, може би на не повече от два часа път с лек автомобил. Да, мястото бе Ламсток, а това бях аз – Емили Доналд, или накратко – Ема. Така ме наричаха всичките ми приятели. Винаги съм мечтала да бъда висока, но трябваше да се примиря с ръста си, който бе едва 164 сантиметра. За сметка на това, бях истинска спортна натура, със силен дух и дълбоки амбиции за осъществяването на всяка своя мечта, та дори и прищявка. Държа да подчертая, че колкото и амбициозна да бях, животът ме бе научил как да се пазя от онова омайващо състояние на духа, в което желанието за постигане на даден успех преминаваше на следващ етап – болест.

Денят беше двацет и седми юни и слънцето тъкмо подаваше нос на небосвода. С един замах натиснах копчето на будилника, когато съвсем неочаквано телефонът иззвъня. Едва намерих сили да се изправя в леглото, разтърках очите си, които вероятно приличаха на понички и, придвижвайки се бавно, стигнах до слушалката на телефона. Колкото и старомодно да ви се струва, аз бях от хората, които не използваша мобилния си като аларма. Вместо това, предпочитах да чувам звука на онези остарели будилници, чийто звън бе способен да съживи и мъртвец. Още от малка имах проблеми със ставането и нищо не бе в състояние да ме събуди така, както тази малка стара джаджа, която си бях купила от един евтин супермаркет. Така де, не ми стигаше факта, че едва се дотърсих до телефонната слушалка (да, в тази къща изглежда, домашният телефон все още бе на мода), ами досадникът, който имаше наглостта да звъни в толкова ранни зори, веднага затвори.

– Леле, какви гадняри! – изсъсках и зарових пръсти в косата си. Сутрин винаги бе разрошена и стърчаща във всички посоки. Славех се като спокоен човек, но когато нещо или някой наистина ме ядосаше, се учудвах сама докъде можеха да стигнат способностите ми да ругая.

„По дяволите, няма ли най-сетне да спрат да го правят!“ – поклатих глава в знак на недоумение и се върнах в леглото. Макар да бях едва двацет и осем годишна, понякога самата аз се чувствах като онези бедни самотници, чиито дни минаваха между четирите стени на квадратната стая, непрекъснато измъчвани от подигравките и присмеха на съседските деца.

Беше едва седем сутринта, час, в който не бях свикнала да започвам деня си, но, тъй като съвсем наскоро се бях преместила в новия си дом в Ламсток, нямах никакво време за губене. И сега безпорядъкът чакаше именно мен и упорито и безмилостно ме лишаваше от дългия сън.

Ламсток беше най-красивото градче в околността. Разположено изцяло по брега на река Полман, то привличаше десетки хора към себе си, показвайки им и удивлявайки ги с неповторимата си архитектура и природа. Неведнъж безброй пътници се отклоняваха от своя маршрут, за да се насладят на спокойствието и тишината на това приказно местенце. По това време на годината Ламсток разцъфваше като кокиче и пленяваше минавачите, приветствайки ги в своя чуден свят. Именно това райско място избрах аз за своето ново начало. Къщата ми се намираше съвсем близо до реката. Вечер излизах на терасата и се наслаждавах на тихото

шумолене на водата. Новият ми дом бе едноетажен, но въпреки това, притежаваше всичко онова, което си бях представяла, че може да има мечтаната от мен къща. Бях твърдо решена да си създам уют и прекрасна обстановка.

Полман, от своя страна, беше тиха река, жените я ползваха за плуване и разхлаждане в топлите летни дни, а мъжете и децата се забавляваха с ловене на риба. Откакто бях дошла тук, се чувствах наистина спокойна. Бях напуснала родния си град, тъй като в последно време той изключително много ме задушаваше, а проблемите, които имаха родителите ми, бяха онази завършваща част от провала, която ме принуди да се откъсна от досегашния си начин на живот и да се отдам изцяло на себе си. Първоначално няхах никаква представа къде отивам, но и аз, както всички останали жители на градчето, бях попаднала тук, именно привлечена и опиянена от мира и безкрайната идилия, царящи в него.

Вече беше девет часа, когато излязох от банята, освежена от хладния душ и готова да се впусна с всички сили във вихъра на уморителния ден, който ме очакваше. Двайсет и седми юни – неделя, според прогнозата за времето, се очакваше да бъде поредният, едва търпящ се заради жегата, ден. Слънцето още в този час разпръскваше лъчите си с такава сила, че кожата ми пареше, а по челото ми избиваха ситни капчици пот. Както в повечето малки населени места, така и тук, неделният ден бе избран за откриването на пазара – близо двамазет сергии, около които се тълпяха радостни жители и оживено обсъждаха стоките, докарани от големия град. Нататък бях тръгнала и аз, която за първи път щях да стана част от това забавление (или поне така се надявах, тъй като бях свикнала да пазарувам всичко необходимо от търговските центрове, а тук такива не съществуваха). Щом пристигнах на мястото, останах изненадана от невероятното изобилие от стоки – дрехи, предмети за дома или храни и напитки. Сега Ламсток изглеждаше различен, някак по-шумен от обикновено. Смехът на неговите жители и гости приятно изпълваше въздуха. Бавно започнах да оглеждам сергиите една по една, чудейки се от какво имам нужда за обзавеждането на новата си къща. Не съм от най-претенциозните, но все пак държах на това домът ми да бъде уютен и гостоприемен за всеки, който желаше да го посети. За мен той бе моята крепост и вярно убежище (макар и временно), винаги готово да ме приюти, откъдето и да се завърнех. Тъй като бях нова в града, хората непрекъснато се обръщаха след мен, а любопитните погледи се опитваха да отгатнат откъде бях дошла, какво ме бе довело тук и, най-вече, колко време възнамерявах да остана. Чувствах се така, сякаш бях някакъв току-що открит артефакт от преди няколко милиона години. Не обичах клюкарските погледи, но бях наясно, че като една новодошла в градчето, всички изпитваха нуждата да ме „разгледат“. Реших да потърся някое усамотено местенце, на което да поседна, изчакайки хората да се разотидат. Вече тичах покрай търговците, когато, за мой късмет, в далечината се мярна така жадувания райски кът. Без да обмислям или да се притеснявам за дрехите си, свих колене и приседнах на меката трева, внимателно окосена и толкова наситено зелена, че не приличаше на истинска. Кръстосах ръце и крака и въздъхнах дълбоко, вслушвайки се в нежната мелодия на водата. Бях започнала да се рея в мислите си, когато неочакван вик наруши тишината.

– Хей, престани! – идваше от отсрещната страна на реката.

Стреснах се и обходих с очи всички посоки. Зърнах два силуета, на пръв поглед високи и стройни, които се забавляваха, гонейки се по брега на реката. Не можех да видя лицата им, но бях сигурна в едно – бяха щастливи. Не ги познавах, нито пък знаех каквото и да било за живота им, но изпитах лек пристъп на ревност. Щастиято напоследък упорито ме заобикаляше и непрекъснато ми напомняше за тъгата, която изпитвах, а щастливите хора наоколо създаваха у мен дразнещо чувство на безпомощност. Обичах да помагам на другите, внасяйки радост в техния ден, само че, от известно време насам, самата аз изпитвах трудност да се усмихна. Години наред пренебрегнах собствените си желания и копнежи. Бях изгубила жизнеността си, а надеждата за щастливо бъдеще угасваше с всеки изминал ден.

Наблюдавах силуетите отдалече, когато в мен се зароди желанието да ги заговорям. Те бяха единствените в Ламсток, които не ми обръщаха внимание, а на мен това определено ми се нравеше. Тъкмо отворих уста, за да ги повикам, когато силен кучешки лай привлече

вниманието ми. Погледнах отново нататък, но непознатите вече ги нямаше. Зачудих се, но реших да остана на място, в случай, че ги зърнех отново.

„Тези можеха да бъдат доста приятна компания” – казах си, докато очите ми трескаво оглеждаха терена наоколо. – „Къде ли бяха отишли...” Останах още няколко минути, но непознатите така и не се върнаха. Станах и настигнах един възрастен господин, който куцукаше. Попитах го дали е забелязал младата двойка. В едната си ръка държеше бастун, а другата бе подпрял на кръста си. Той се обърна рязко към мен, присви малките си кафяви очи и поклати глава, в отговор на въпроса ми.

„Може пък да ми се е сторило – помислих си, – май, че е време да се прибирам.”

Докато подреждах порцелановите си чаши на големия кухненски рафт, не преставах да мисля за случилото се преди малко. Питам се кой ли би могъл да изчезне така, за толкова кратко време. На пръв поглед градчето изглеждаше красиво и спокойно място за отдих, но на практика не знаех абсолютно нищо за него. Едва бях пристигнала, а вече сама пълнех главата си с какви ли не налудничави идеи.

„Може би мама и татко са прави за това, че все се нуждая от някаква тръпка, за да живея.”

Към осем часа същата вечер, вече седях в надуваемото си кресло. Бях го донесла със себе си, с още няколко мебели и гледах любимото си телевизионно предаване. Онова, в което разни майстори-готвачи обикалят света, в опит да опознаят традиционната чуждестранна кухня. Обичах да готвя, но рядко се захващах с рецептите, които обикновено изписваха в края на всяко предаване. Харесваше ми да научавам по нещо за различни места по света, и, макар и виртуално, да се превръщам в неизменна част от емоцията да готвиш на открито.

Беше девет и половина, когато реших да се поразходя из градчето. По това време на вечерта поне никой нямаше да ми отправя въпросителни погледи. Бавно започнах да обикалям улиците на Ламсток и с интерес да разглеждам съседските къщи. Бяха доста стилни и привлекателни.

– Изглежда съм попаднала в квартала на богатите – промърморих с усмивка.

Аз не бях нито бедна, нито богата. В родния си град работех като брокер на недвижими имоти и можех да призная, че в цялата си досегашна практика, а тя беше от порядъка на четири-пет години, рядко бях попадала на толкова добре поддържани къщи, с така впечатляваща архитектура. Сега бях в неплатен отпуск, който се опитвах да оползотворя по най-добрия начин, отделяйки внимание единствено и само на себе си.

Вървах замислена по дългата улица, когато забелязах нещо в далечината. Наподобяваше тесен тунел, целия обрасъл с бурени. Тъмен и неприветлив. Забързах към него, хвърляйки бърз поглед зад себе си. Бях сама. Силна миризма на гнило се разнасяше наоколо. Догади ми се.

„Мамка му, що за място е това?” Бях любопитна, накъде ли отвеждаше? Нагазих в тревата, която се плъзгаше по мен и гъделичкаше краката ми.

– Господи, защо съм толкова любопитна... – говорех на глас, без да се притеснявам дали някой можеше да ме чуе.

Тунелът бе дълъг петдесетина метра. С всяка следваща крачка зловонната миризма се засилваше. Източникът бе тинест воден басейн в самия край на тунела. Закрих устата си с длан, за да не повърна, и тръгнах назад. Пулсът ми се покачваше, а краката ми газеха мъртвата растителност. Едва бях изминала няколко метра, когато силен вик раздра тишината. Уплаших се до смърт.

„Боже, там има някой...” – дишах все по-учестено.

Побягнах, щом го чух отново. Беше призив за помощ. Звучеше отчетливо и в същото време някак глухо и мистично. Заковах се на място и извърнах поглед назад. Не се виждаше нищо.

– Помощ!

Вече нямаше как да си тръгна... затаих дъх и мигом се слях с тъмнината...

Глава втора

Ръцете и краката ми трепереха неудържимо, толкова изплашена бях от случващото се. Тишината ме обвиваше в смразяваща прегръдка. Смята на престояла вода блъскаше ноздрите ми, удряше главата ми като бейзболна бухалка. Почувствах се в капан, сякаш някой бе изтръгнал въздуха от дробовете ми.

„Дишай, Ема, успокой се!“ – мислено заповядах на себе си.

– Ехо – гласът ми бе пресипнал и едва се чуваше. Бях започнала да заеквам. – Има ли някой? – водата пред мен се размърда.

– Моля ви, кой е там? – Господи, така се страхувах! Къде ми беше умът! Температурата бе спаднала с няколко градуса, дъхът излизаше от устата ми като дим. Треперех от студ, а блатото и тишината ме изпълваха с ужас. Бях с черен клин и тънка тениска с къси ръкави. Опитах да върна топлината в крайниците си, разтривайки ги енергично, но напразно. Водата не спираше да се поклаща.

„Ами ако някой се дави?“ – за миг изпитах вина. Можех да го спася, а аз се бавех.

– Ехо! – извиках и замълчах. – Хайде... има ли някой? – сведох тяло леко напред и плъзнах поглед по повърхността на водата. Върховете на пръстите ми докосваха земята, усещах почвата влажна и студена. Приклеках, но залитнах и паднах във водата.

Ледени тръпки ползиха по кожата ми. Дъхът ми спря. Студът ме пронизваше, режеше тялото ми като остър бръснач. Тежката, лепкава от калта вода, ме дърпаше надолу. Отчаяно се борех за въздух. Някак успях да се изтласкам нагоре, отворих широко устата си и жадно поглъщах малките глътки живот. Закашлях се, трудно държах главата си изправена. Чувствах се толкова уморена, сама и незащитна. Изпънах крака и изругах тихо:

– По дяволите, никъде ли няма дъно!

С мъка достигнах отсрещната страна и запълзах с всички сили. Бях мокра до кости, вцепенена от страх. Стоварих се тежко и легнах по гръб на земята. Бях ужасно мръсна, но нищо не ме интересуваше. Единственото ми желание в този момент бе да се махна, да изчезна, да избягам на място, където щях да се почувствам в безопасност. Бавно се изправих, подпирайки се с длан на земята.

Събух обувките си, излях течността от тях и бързо ги нахлузих отново.

– Няма начин да се върна оттам – простенах, вперила отчаян поглед в блатото.

Обърнах се и тръгнах нагоре. Трудно ми бе да опиша гледката, открила се пред мен. Намирах се в близост до къща, вероятно строена преди повече от век. Беше с размерите на триетажен жилищен блок. Мрачна, и в същото време, някак величествена.

„Някога сигурно е била наистина красива“ – обърнах глава назад и едва не изкрещях. Цялото тяло ме болеше.

Къщата бе построена от камък, в любимия ми викториански стил, със заоблени тераси и високи прозорци. Спомних си за времето, когато посещавах курса по архитектура. Бях щастлива и изпълнена с желание за нови знания. Учителят бе добър, а аз бях една от най-старателните му ученички. Обичах да слушам разказите му за различните стилове и за това как са се променяли те през вековете. Непрекъснато ходех на опознавателни разходки, а тефтерът ми бе пълен с изчерпателни записки. Интересувах се от всички архитектурни стилове, но най-много ми допадаше викторианския. В него откривах нещо различно, приказно, а дори понякога злоещо. Често го срещах в романите, които четях, а усещането, което ми даваше, ми позволяваше да се доближа до героите максимално. Харесваше ми както лукса, който притежаваше, така и простотата и чувството на уют, с което ме даряваше. Сега стоях пред тази огромна къща, а в очите ми навярно се четеше страхопочитание. Прозорците ѝ трябва са били истински шедьовър навремето, но сега бяха покрити с десетки слоеве прах, от които не се виждаше нищо. Покривът бе заострен, а таванът, на пръв поглед представляващ отделно помещение, придаваше на къщата интересен и призрачен вид, подобен на замък. По стените пълзеше бръшлян. Въздъхнах дълбоко и пристъпих крачка напред. Високата ограда изглеждаше почти невъзможно да бъде прескочена. Бе направена от десетки железни пръти, свързани помежду си с масивни греди, а върховете им – остри като върха на рицарско копие, можеха с лекота да пронизат човешката плът.

Погледнах нагоре, присвивайки очи. Беше пълнолуние.

„Не може да бъде!“ – разтърках очи, насочвайки поглед към втория етаж на къщата.

Видях силует, висок и строен, стоеше изправен и ме наблюдаваше. Приличаше на жена.

Извиках. Краката ми се разтрепериха, всичко в мен крещеше и заповядваше да бягам.

Без да се замислям, се втурнах обратно към блатото.

– Не, моля те, не си отивай. Толкова си близо...

Замръзнах. Обвих главата си с ръце и започнах да повтарям:

– Едно, две, три... – вече бях сигурна, че си въобразявам. Трябваше да си въобразявам.

„Господи, какво да правя?“

Върнах се назад и застинах. Колкото и да се страхувах и да проклинах глупостта си, дълбоко в себе си изпитвах нуждата да изживея това приключение. Бе като дългоочаквано бягство от действителността. Направих няколко крачки встрани, в търсене на входа. Пред мен се появи порта, на пръв поглед залостена, но лекото движение на ръката ми, я накара да помръдне. Звукът от скърцащите желяза смрази сетивата ми, ледени тръпки обходиха тялото ми, всичко в мен се изостри и застана нащрек.

Пристъпих в двора на къщата, голям колкото игрище и целия покрит с плевели. По земята лазеха буболечки. На фона на ярката луна, някогашният дом изглеждаше все по-зловещ и неприветлив. Гледката всяваше едновременно страх и вълнение. Бях там съвсем сама, а някой викаше за помощ. „Ами ако нещо се случи, на кого щях да се обадя... нямам мобилен.“

Сърцето ми заби лудо в гърдите. Вратата на къщата бе едва на метри от мен, но се страхувах да направя и крачка към нея. Въздъгнах дълбоко, няколко стъпки ме делеяха от кривите, дървени стълби, водещи към огромна веранда. Пристъпвах колебливо, парапетът до мен се поклащаше. Обхванах с длан металната топка и натиснах надолу, когато отвътре се чу силно прищракване. Сякаш целият механизъм се движеше в синхрон. Подканяше ме да вляза. Бутнах вратата навътре и, без повече колебание, прекрачих прага на чуждия дом.
